

af at løslade en farlig Sædelighedsforbryder, noget, der dog ikke kan anses for ubetinget udelukket, hvis man, som af Kommissionen foreslaaet, sætter en Maksimumgrænse af 20 Aar for Sikkerhedsforvaring, og endnu mindre, hvis man sætter den af Justitsministeren foreslaaede Grænse af 16 Aar. Men ogsaa, hvor der er Tale om indenfor denne Ramme at skønne over, om Frigivelse bør finde Sted, forekommer det mig afgjort urigtigt, naar den højtærede Minister har henlagt Afgørelsen til Administrationen i Stedet for, som efter Kommissionsforslaget, til Fængselsretten. Og det samme gælder, maaske i noget mindre Grad, men dog i alt væsentligt, ogsaa Bestemmelsen i § 69 om Indsættelse i Arbejdshus af de i Paragraffen nævnte Personer. Jeg har set, at den højtærede Minister — og jeg tror, Ministeren ogsaa gjorde det i sin Forelæggelsestale — for at henlægge en Del af de Afgørelser, der træffes under Sikkerhedsforvaringens eller de andre Foranstaltningers Gennemførelse, til Administrationen i Stedet for til Domstolene har paaberaabt sig, at det kunde være ubehageligt for den paagældende at faa dette Spørgsmaal fremdraget for Domstolene, idet det altsaa skulde kunne gaa mere skjult for sig, ikke foregaa saa offentligt, hvis det blev Administrationen, der traf Afgørelsen. Heroverfor forekommer det mig imidlertid, man maa bemærke, at man jo, hvis man frygter saadant, gennem Bestemmelser om Adgang til Behandling for lukkede Døre og lignende vilde kunne raade Bod paa saadanne Ulemper. Den højtærede Minister har endelig for at henlægge disse Afgørelser til Administrationen paaberaabt sig, at saa kunde man spare Fængselsretten og de dermed forbundne Omkostninger. Selv om jeg — hvad jeg ogsaa her lejlighedsvis har haft Adgang til at understrege — er en ivrig Tilhænger af enhver Forenkling af Samfundsmaskineriet, kan jeg dog ikke heroverfor tilbageholde den Bemærkning, at Oprettelsen af en saadan Fængselsret — og man har jo tænkt sig, at Fængselsdirektøren skulde være Formand, et Forhold, hvis Rigtighed maaske for øvrigt kan omtvistes, og at de øvrige Medlemmer skulde være en Dommer og Person, der deltager i Forsøgsarbejdet for løsladte Fanger — utvivlsomt

ikke vil foranledige Udgifter af væsentlig Betydning, i hvert Fald ikke i Sammenligning med de Udgifter, Reformens Gennemførelse i øvrigt kan antages at ville medføre. I den Henseende tror jeg nemlig, det ærede Medlem Hr. Sundbo maalede med lidt for rosenrøde Farver, naar han fremstillede Forholdet saaledes, som om denne Reform ikke vilde komme til at koste noget. Jeg tror nu nok, det vil vise sig, at den vil komme til at medføre Udgifter, men det forekommer mig tillige, at selv om det økonomiske Synspunkt naturligvis er et væsentligt Synspunkt ved enhver Sag, ikke mindst i disse Tider, saa kan det dog ikke være det afgørende, hvor Talen er om at betrygge de enkelte Borgere imod Vilkaarlighed, hvor Talen er om at værne Samfundet. Men i øvrigt vil jeg for mit Vedkommende være meget villig til i Udvalget at forhandle om Formen, hvorunder man kan henlægge de foreliggende Spørgsmaals Afgørelse til Domstolene, og jeg haaber, at den højtærede Minister vil være villig til at indgaa i en saadan Forhandling.

Vi vil jo i Forbindelse dermed — derom kan jeg maaske lige her indføje et Par Bemærkninger — vel ogsaa kunne komme ind paa hele Spørgsmaalet om den økonomiske Side af denne Reform. Den er nemlig hovedsagelig knyttet til det andet foreliggende Lovforslag, Forslaget om Arresthuse, og i saa Henseende vil jeg kunne tænke mig, at netop økonomiske Hensyn vilde kunne gøre os betænkelige ved paa den Maade at overlade hele Straffuldbyrdelsen til Staten, til Fængselsdirektoratets Administration, saaledes som det her er foreslaaet. Der kan neppe være nogen Tvivl om, at det vil være det mest rationelle, og de Synspunkter, Fængselsdirektøren i saa Henseende har gjort gældende, forekommer mig afgjort rigtige, men jeg kunde ogsaa tænke mig, at økonomiske Hensyn vilde kunne faa os til at være betænkelige ved at gaa til det, der i og for sig er rationelt. Og navnlig forekommer det mig — i saa Henseende vil jeg gerne stærkt understrege det, som er berørt af andre ærede Talere —, at den Maade, hvorpaa man har gennemført dette i det foreliggende Forslag om Arresthuse, ikke er rimeligt overfor Kommunerne,